
Tredie Søndag efter Paaske

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Tredie Søndag efter Paaske	4
3. SØNDAG EFTER PAASKE	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Tredie Søndag efter Paaske

3. SØNDAG EFTER PAASKE

Prædikedag 3. SØNDAG EFTER PAASKE

Prædikedato 04. maj 1941

Prædiketekst Johannes 16,16-22

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P040541-01

Kilde (Ved Babylons Floder, 34*-37)

Tredie Søndag efter Paaske.

Dengang Johannes nedskrev sit Evangelium, var han blevet saa gammel, at han tangerede det vrøvlevorne. Des lykkeligere er det, at man har et levende Indtryk af, at hvad selve Sagen angaar, da er hans Hukommelse funklende ung. Hvad Jesus sagde og gjorde, var af saa mægtig Virkning, at det for alle Tider bed sig fast i hans Sind. Det er først, naar han skal til at gengive det, at Gammelmandssnaksomheden slaar igennem i Stilen. Et saadan personligt, menneskeligt Træk gør egentlig Forfatteren endnu kærere for os, gør ham mere levende, mere nær.

Naar Teksten i Dag marcherer paa Stedet, maa det staa for Fortællerens Regning. Men gennem den gamle Apostels omstændelige Tale hører vi den unge Mesters stærke og sikre Røst i det knappe Udtryk: en liden Stund.

Den kristne Religion er i enestaaende Grad baaret af Realisme. Den er en uforsonlig Fjende af Solstraalehistorier. Ikke et Øjeblik undervurderer den det ondes Magt og Betydning. Om det kvalmer for Æstetikere og forarger de lysblaaøjede nok saa galt, saa bliver den ubønhørligt ved at kalde Synd for Synd. Den smæder ikke Guds Skaberværk, men om Tilværelsen, som den udfolder sig her og nu, ved den kun een afgørende Dom: Verden ligger i det onde. For os, der lever, lider og kæmper, er der en Balsam i, at vi paa Forhaand af vor Tro har faaet klar Besked. Hvad vi end vil sige Kristendommen paa, det kan vi i hvert Fald ikke skyldes den for, at den har løjet Verden smukkere, end den er.

Da er det, vi hører vor Frelzers djærve og rolige Røst. "I skal græde og jamre, men Verden skal glæde sig," siger han. Ja, det er just det, der sker paa denne Syndens Klode. De, der hører ham til, skal græde og jamre. Det giver os en underlig Ro i Sjælen, at han har aftegnet vor Skæbne med disse evigt aktuelle Ord. Lad saa vor Nød og vor Smerte stige, lad os lide vor egen Lidelse (og det lader sig vel gøre) og lide for alle dem, der uskyldigt kastes ud i Elendighed, lad vor Kval øges, saa tilsidst kun den Fødendes Veer staar Maal med den — vor Frelser har sagt os forud, at saadan maa det være, ja, at det er et Tegn paa, at vi er hans, mens Verdens Børn har Succes ...

Hør, hvad Jesus siger til Vennerne den sidste Aften andetsteds i den lange Tale, vor Tekst i Dag er et Brudstykke af. Han siger, at han gaar til Faderen, fordi det er dem gavnligt, at han gaar bort; ellers kunde Talsmanden ikke komme; der er mange Boliger i hans Fars Hus, han gaar bort for at berede dem Sted. Og "dette har jeg talt til jer, for at I skal have Fred i mig; i Verden har I Trængsel, men vær frimodige, jeg har overvundet Verden".

Det, han taler om, er den Katastrofe, der hedder den Uskyldiges Korsdød mellem to Forbrydere. Han har det Troens vilde Mod, som finder Mening i det meningsløseste.

Dette er Troen paa Guds Almagt: lad det onde udfolde sig i al sin syge Vælde, Gud skal vide at faa denne Udfoldelse til at tjene hans evige Maal.

Ved vi Mennesker hvordan? Slet ikke, slet ikke. Men Jesus har laant os sin Kikkert, saa ikke engang Synden kan skjule os Gud.

Saa mægtig er den Almægtige, at han i sin Haand kan knuge Forbandelsen, til Velsignelsens læskende Dug drypper af den.

Vær frimodig! lyder Frelserens Tilraab. Lad os da tage ham paa Ordet. Lad os finde vor Fred i ham. Var det en hvilken som helst anden, der bød os det, vilde det prelle af. Men naar det er ham, nuvel, saa tør vi da være frimodige. Vi tør ikke andet.

Saa skal da Guds Vilje ske med os og Alverden. Ud af Veernes Helvede fødes den himmelske Lykke.

Aner vi det fjerne Skær af en Verden, hvor det gamle er forbigangent og se, alt er blevet nyt, hvor Anger og Ydmyghed vover Grundlæggelsen af et Rige med Æren til Gud i det højeste, Fred paa Jorden, og Mennesker en Velbehagelighed?

Eller naas det aldrig hernede? Er det hele Klodens Liv fra den første Celles Vaagnen paa dens kølnede Skal, og indtil den sprænges i Gnister mod en anden Klode eller knuges til Døde af Verdensrummets Frost, er det dens hele Liv, der anskues af Kristus som en liden Stund, saa det først bliver i Riget over Stjernerne, den naar sit sande Liv?

Jeg ved det ikke. Og jeg spørger ikke. Det er mig nok, at jeg er sat til at kæmpe for, at det kan ske allerede hernede, og at jeg har faaet Lov til at tro, at det *vil* ske om en liden Stund, om saa her eller hist, hvad gør det? — og Lov til at raabe til mig selv og alle, der lider: “En liden Stund, kun en liden Stund! og I, der nu har Bedrøvelse, jeres Hjerter skal glædes, og ingen skal tage jeres Glæde fra jer.”